

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

σὲ μίαν ἀποθέωσιν ἀπὸ τὰ πειρὸ φωτεινὰ χρώματα.

Ὁ Γκρέκο ζητοῦσε νὰ ἐκφρασθῇ μ' ἓνα δικό του τρόπο, ποῦ εἶνε τὸ μυστικὸν τῆς Τέχνης του. Ἡ Παναγία του εἶνε χωρὶς κανένα φωτοστέφανον. Ἐνα φτωχικὸ κορίτσι τῆς Ἰσπανίας, ποῦ ὁ δυνατὸς ἥλιος τῆς πατρίδος της ἔδωκε στὸ ὠραῖο πρόσωπό της ἐκεῖνο τὸ μελαψό, γλυκὸ χροῶμα, μὲ τοὺς μεγάλους μύρους γύρους τῶν μελαγχολικῶν ματιῶν της. . Οἱ ζωγράφοι τῆς Παλαιᾶς Γερμανικῆς σχολῆς ἔκαμαν τὴν Παναγίαν των, σὰν μιὰ ροδοκόκκινη πατριώτισσάν των. Διὰ τὸν Γκρέκο δὲν μπορούσε νὰ ἦτο ἄλλοιῶς! Ἔτσι τὴν εἶδαν τὰ ἔκπληκτα μάτια του! . . Μέσα σὲ τόσες Παναγίες, ποῦ προβάλλουν ἀπ' τὴς βαρεῖες, πολύτιμες κορνίζες των, ἡ νέα αὐτὴ κρατεῖ τὰ σιγήπτρα. Αὐτὸ τοῦλάχιστον ὑποστηρίζουν οἱ θαυμασταί του. Καὶ εἶνε τόσον πολλοί!

Ἦτο νὰ προστεθῇ ἀκόμα μία πληγὴ στοὺς δυστυχεῖς ἐπισκέπτας τῆς Πινακοθήκης. Ἐως τῶρα εἴχαμε τοὺς περιέργους τύπους τοῦ Schwabing μὲ τὸν πλατύγυρον πῆλόν των καὶ τὴν πλατυτέραν ἀκόμη κοιλίαν των—προωρισμένην ἀποκλειστικῶς διὰ τὴν διοχέτευσιν τῆς μύρας τοῦ Μονάχου—ποῦ ἔρχονται ἀπὸ τόσο μακρὰ, χρόνια τώρα καὶ ἀκριβῶς τὴν ἴδιαν ὥρα, γιὰ νὰ

ἴδουν τὸν φίλον των Ἀλφρέδον Ντύρερ μὲ τὴν ἀσκητικὴν του περιβολήν. Τώρα ἔχουμε καὶ αὐτούς! Καὶ τὸ κακὸν εἶνε ἀθεράπευτον. Εἶνε οἱ ἄρρωστοι, ποῦ τὸ μικρόβιον τῆς ἀρρώστειας των δὲν μπόρεσαν ἀκόμα νὰ εὔρουν οἱ ψυχίατροι! Παράξενον δέ, πῶς δὲν ἀφιέρωσι καὶ γι' αὐτοὺς ὁ Μάξ Νορντάου κανένα ξεχωριστὸ κεφάλαιον στὸ γνωστὸν του βιβλίον!

Οἱ κύριοι αὐτοὶ δὲν ἐννοοῦν νὰ τὸ κουνήσουν ἀπὸ ἐκεῖ μὲ ὄλας τὰς εὐγενικὰς συστάσεις καὶ παρακλήσεις τῶν φυλάκων. Κάθε ἡμέραν ἀνακαλύπτουν καὶ μίαν «χαρρακτηριστικὴν» λεπτομέρειαν... ἄγνωστον μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης! Σπεύδουν δὲ ἀμέσως νὰ τὴν σημειώσουν εἰς τὰ καρνέ των μ' ἓνα τέτοιον θρικυβευτικὸν ὄφρα, ποῦ ἴσως δὲν θὰ εἶχε καὶ ὁ Κολόμβος, ἔταν ἀνεκάλυπτε τὴν Ἀμερικὴν! Ἐκδηλώνουν τὸν θαυμασμόν των ποιικιλοτρόπως καὶ εἰς ὄλας τὰς γλώσσας τῆς ὑψηλίου. Εἶνε ἔτοιμοι νὰ προσκυνήσουν τὴν νέαν των Παναγίαν ἀκόμα καὶ νὰ κάνουν τὸν σταυρόν των—ὁ καθένας ἐνοεῖται μὲ τὸν δικό του τρόπο, σύμφωνα ἄλλως τε μὲ τὸ δόγμα ποῦ πρᾶσθαι! — ἀπαράλλακτα, ὅπως θὰ . . . ἐσταυροκοπήθη καὶ ἐκεῖνος, ποῦ εἶδε πρῶτος ἔργον τοῦ Γκρέκο, προτοῦ εἴπει τὴν ἀμίμητον ἐκείνην φράσιν!

Μόναχον

Γ. Α. Β.

Α Ν Τ Ι Λ Α Λ Ο Ι

ΜΟΥ ΣΙΚΗ ΚΑΙ ΜΑΚΡΟΒΙΟΤΗΣ

Μία ἀγγλικὴ ἐφημερὶς ἐνήργησεν εὐρεῖαν ἀνάκρισιν περὶ τοῦ ἂν ἡ μουσικὴ παρατείνει τὴν ἀνθρωπίνην ζωὴν. Τὸ πόρισμα εἶνε ὅτι ἡ μουσικὴ σμικρύνει τὸ ὄριον τοῦ βίου.

Ὁ Σοῦμπερτ ὅστις ἀφῆκε τὸσφ μεγάλην συλλογὴν μελωδιῶν ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 31 ἐτῶν. Ὁ Μότσαρτ εἰς ἡλικίαν 35 ἐτῶν.

Εἰς τὴν αὐτὴν ἡλικίαν ἐσδέσθη καὶ ἡ ζωὴ τοῦ Μπελλίνι. Ὁ Μπιτζί ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 37 ἐτῶν.

Ὁ Μέντελσον ἔφθασε τὸ 38ον. Ὁ Σοπὲν δὲν ὑπερέβη τὸ 39ον. Ὁ Βέμπερ ἐξέπνευσε τὸ 40όν. Ὁ Σοῦμαν τὸ 46ον.

Εἰς τὴν ζωὴν τῶν μουσικῶν ὑπῆρξαν καὶ ἐξαιρέσεις.

Ὁ Βέρδης ὅστις ἔφθασε τὸ 90όν, ὁ Σαλιν Σάνς τὸ 85. Ἄλλ' αἱ ἐξαιρέσεις ὡς γνωστὸν ἐνισχύουν τὸν κανόνα.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΣΧΟΛΑΙ

Εἰς τὰς Ἠνωμένους Πολιτείας ὑπάρχουν, ὡς

γνωστὸν, σχολαὶ δημοσιογραφίας. Ἡ σπουδαιότερα ἐξ αὐτῶν εἶνε ἡ τῆς Νέας Ὑόρκης, ἣτις διευθύνεται ὑπὸ τοῦ δημοσιολόγου Τζέιμς Γκράντνυ. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦ πολέμου εἰς τὴν Δημοσιογραφικὴν ταύτην Σχολὴν ἐφοίτησαν καὶ πλεῖσται γυναῖκες, πολλαὶ τῶν ὁποίων ἠδουκίμησαν. Αἱ Ἀμερικανικαὶ Σχολαὶ Δημοσιογραφίας ἀποτελοῦν παραρτήματα Πανεπιστημιακά. Ἐκάστη Σχολὴ εἶνε ὀργανωμένη ὡς σύνταξις ἐφημερίδος. Ὁ διευθυντὴς κανονίζει τὸ ἡμερήσιον πρόγραμμα καὶ ὀρίζει τὴν ἐργασίαν ἐκάστου. Ἄλλοι ἐξαπολύονται διὰ ρεπορτάζ, ἄλλοι ὀφείλουν νὰ παρευρεθοῦν εἰς διαλέξεις, ἐρωτάς, διαδηλώσεις, ἄλλοι νὰ συντάξουν τὰ ἄρθρα κλπ. Πολλαὶ εἰδήσεις λαμβανόμεναι τηλεφωνικῶς καταστρώνονται ὑπ' ἄλλων «σπουδαστῶν τῆς Δημοσιογραφίας». Ὁ διευθυντὴς ἐπιβλέπει ὅλην αὐτὴν τὴν ποιικίλην ἐργασίαν καὶ καθοδηγεῖ. Ἀπαξ τῆς ἐβδομάδος ἐκδίδεται ἐν φύλλον ἐφημερίδος, πραγματικὸν τὴν φορὰν αὐτήν. Ἡ Σχολὴ ἔχει παραρτήματα φωτογραφικόν, τοιχογραφεῖον κλπ. Κατέχει μεγάλην βιβλιοθήκην καὶ συλλογὴν φωτογραφιῶν ἑλῶν τῶν προσωποικότητων τοῦ κόσμου. Ἡ ἐκπαί-

δευσις εἰς τὴν δημοσιογραφικὴν τὴν Σχολὴν διαρκεῖ δύο ἔτη.

ΑΠΑΝΘΙΣΜΑΤΑ

Ἐκ τῶν «Πρόμαχον».
 «Τὰ δημοσιογραφικὰ ὄργανα συγχαιρουμένων τὰς προσπαθειῶν τῶν πατρῶων τῶν διὰ τὴν τήρησιν τῆς τάξεως».
 Ἐκ τῆς «Ἐλ. Βῆμα».
 «Ἡ Θράκη ἀγγελοκρίνεται».
 Ἐκ τῆς «Νέας Ἡμέρας».
 «Τὸ θῦμα ἐπρόκειτο ν' ἀνχωρήσῃ ἀποστελλόμενον ὑπὸ τοῦ Κράτους, ὡς ὑπότροφος».
 Ἐκ τῆς «Καθημερινῆς».
 «Εἰς τὴν συνειδησιακὴν πεποιθήσιν τῶν Ρουμάνων».
 Ἐκ τῆς «Πρωτεύουσας».
 «... Παιδιὰ ἡλιοφθιμένα μετὰ μάτια κερνιζαρισμένα εἰς τὴν μακρὴν κηλίδαν τοῦ ποσει...»
 Ἐκ τῆς ἀνταπόκρισιν ἐκ Ρώμης.
 «Ἦτο πλέον κρυφὸν μυστικὸν ὅτι ἡ Ἑλλάς».
 Ἐκ μίαν προκήρυξιν διαγωνισμοῦ τοῦ ὑπουργείου τῆς... Παιδείας.
 Αἱ ἐπιθυμοῦσαι «διὰ πλείονας πληροφορίας

ἀποταθῆτω εἰς τὸ παρὰ τὸ ὑπουργεῖον τμήμα».

Ἐκ τῆς ἀρθρον πρῶην ὑπουργοῦ.
 «Λαθὼν πικρὰν πείραν τοῦ πράγματος κατὰ τὴν ὑπουργεῖαν μου ἐπὶ τοῦ ὑπ' ἐμοῦ δημιουργηθέντος ὑπουργείου...»
 Ἐκ τῆς Ἀθηναϊκῆς ἐφημερίδος.
 «Οἱ ἔνορκοι ποῦ ἠθώωσαν τὸν ἐν λόγῳ κατηγορούμενον εἶχον πλῆρωθῆ ἀπὸ τὴν προηγουμένην ἡμέραν». Τὸ τυπογραφικὸν λάθος ἀνεστάτωσε τὸν ἀθωωθέντα, τοὺς συνηγούρους, τοὺς ἐνόρκους, τὸν εἰσαγγελέα. Οἱ ἔνορκοι εἶχον, ἀπλούστατα, κληρωθῆ.

Ἐκ τῆς εἰδοποιήσεως.
 «Κύριος πλούσιος ἐπιθυμεῖ νὰ νυμφευθῆ δεσποινίδα πρόσφυγα μορφωμένην ἡλικίας 24—72 ἐτῶν». Ὁ ἀτυχῆς γαμβρὸς ἐδέχθη μίαν μεραρχικὴν γεροντοκορῶν. Ἐξήτει δεσποινίδα 24 — 27 ἐτῶν καὶ τὸ 27 ἐξετυπώθη μετὰ ἀνεστραμένους ἀριθμοὺς εἰς τὴν εἰδοποίησιν.

Ἐκ τῆς ἀποθνήσκουσα Ἀγγλὶς δούκισσα τοῦ Ἄλμπανου ἔγεινε δούκισσα τῆς... Ἀλβανίας ὑπὸ τινῶν Ἀθηναϊκῶν ἐφημερίδων.

Ο ΑΛΙΕΥΣ

Η Ζ Ω Η

(Συνέχεια)

Ἡ λύπη ποῦ μᾶς ἔρχεται ἀπὸ τὴν Μοῖρα εἶναι πειδ βαθεῖα ἀλλὰ ὀλιγώτερον ἐξευτελιστικὴ ἀπὸ αὐτὴ ποῦ ἡ σιγὴ τῆς εἶναι σιδὸν ἐαντιό μας ὅτιν ἀδυναμία μας, ὅτιν δειλία μας προσοιὰ ὅτιν ζωὴ. Ἀφοῦ ῥαγίσῃ τις καρδιὲς ποῦ ἐπινοκέπτεται, ἡ ἀρειή τῆς τὰς καθαρῶν καὶ τὰς στερεῶν. Ἡ ἄλλη φθείρει χωρὶς ὄφελος καὶ μᾶς κινεῖ ἀργὰ μετὰ κτυπήματα χωρὶς μεγαλεῖο.

Εἰς τοὺς νέους χρειάζονται δοκιμασίαι καὶ ἂν ἐπιζητοῦν ἴσο τὸν Ἔρωτα, τὸ κάμουν περισσότερο ἀπὸ φρενίτιδα διὰ τὴ ζωὴ παρὰ ἀπὸ ἡδονή.

Τὴν διορατικότητα τόσο χρῆσιμη γιὰ τὴ ζωὴ μας, τὴν ὀφειλομένη συχνὰ εἰς τὴν δυστυχία, σὲ μὴ συμφορὰ, σὲ μὴ καταστροφὴ. Φερόμεθα ἴσο εἰς τὸ νὰ ἐγκαταλείπωμεν ἰὸν ἑαυτὸ μας ὅτιν κανονικὴ πορεία τῆς ζωῆς, τὸ νὰ ἐπαναπαυόμεθα σὲ μὴ ψευδῆ ἀσφάλεια. Τὸ ξύπνημα ὄφρ δυνατὸ καὶ ἂν εἶναι, μᾶς ἐμποδίζει νὰ ὑπεκφύγωμε. Τόσες δυνάμεις μένουσιν συνήθως μέσα μας χωρὶς νὰ τὰς μειαχειρίζομεθα. Καὶ τόσα ἐ-

φρίπια φανερώνοται πίσω ἀπὸ τὲς πειδ λαμπρὲς προσόψεις.

Ὁ ἔρως τοῦ κινδύνου εἶναι τὸ βάθος κάθε πάθους. Ἀγαποῦν γιὰ νὰ νοιώσουν καλλίτερα τὴ ζωὴ, καὶ δὲν νοιώθουν δυνατὴ τὴ ζωὴ παρὰ διαν καὶ ἀντίθεσιν προαισθάνοται τὸν θάνατον.

Ἔρως

Ἄν διαλέγομε τις γυναῖκες ποῦ ἀγαποῦμε. Αὐτὲς ποῦ ἔρχονται τὴν ὥρα τὴν προσδιορισμένη ἀπὸ τὴ Μοῖρα, μπαίνουν ὅτιν ὑπαρξί μας· αἱ ἄλλες περνοῦνε μόνο.

Τέτοιοι εἶναι οἱ ἔρως: ἀπὸ ἰὸ αὐτὸ αἰσθημα πέντε εἰδύλλια ἢ τραγωδία, ἀναλόγως τῶν δειλῶν ἢ γενναίων ψυχῶν ποῦ λικνίζει ἢ ἐξάπτει.

Τὶ εἶναι ἓνας ἔρως ποῦ δὲν μετροῦνται μέσα ὅτιν θυσία; Ἡ ὀμορφιὰ τῆς ἡμέρας θὰ ἦταν πλήρης χωρὶς τὴν νύχτα;

Ποτὲ δὲν πρέπει νὰ παίρνομε ἰὸν ἔρωτα ὅτιν ἐλαφρὰ. Ἀφοῦ εἶναι ἡ ὑπεριότη πρῶξις τῆς